

EEN JACK RYAN-THRILLER

**GRANT
BLACKWOOD**

TOM CLANCY

ONDER VUUR

Over het boek

Tijdens een bezoek aan Teheran voor de inlichtingendienst heeft Jack Ryan jr. een lunchafspraak met zijn goede vriend Seth Gregory. Na afloop geeft Seth hem een sleutel vergezeld van een mysterieuze boodschap. De volgende dag wordt Jack gesommeerd naar een appartement te komen, waar twee mannen hem vertellen dat Seth is ondergedoken met een grote som geld die bestemd was voor een belangrijke inlichtingenoperatie. Jacks oudste vriend is overgelopen en Jack krijgt een duidelijke opdracht mee: als Seth contact met je opneemt, dien je dat ons meteen te laten weten en je verder nergens mee te bemoeien. Maar dan kennen ze Jack Ryan jr. niet, want een vriend in nood laat je nooit in de steek...

‘Al lezend krijg je de indruk dat Clancy zijn uiterst actuele informatie rechtstreeks krijgt van de FBI, de CIA of het Pentagon.’ – *Panorama over Op leven en dood*

Over de auteur

Grant Blackwood schreef samen met Tom Clancy *Op leven en dood*. Voordat hij zich toelegde op het schrijven van thrillers diende Blackwood bij de Amerikaanse marine.

Tom Clancy wordt algemeen gezien als de bedenker van de techno-thriller. Ook schreef hij enkele non-fictieboeken over de Amerikaanse strijdkrachten. Tom Clancy overleed op 1 oktober 2013.

Tom Clancy

De jacht op de Red October

Operatie Rode Storm

Ongelijke strijd

Kardinaal van het Kremlin

De Colombia Connectie

Golf van ontzetting

Uitstel van executie

De meedogenlozen

Ereschuld

Uur van de waarheid

SSN

De beer en de draak

Het rode gevaar

De tanden van de tijger

Op leven en dood

De ogen van de vijand

In het vizier

Dubbele dreiging

Op commando

Woestijnstorm

Slag om Kuweit

Special Forces

Tom Clancy's Power Plays-serie

Tom Clancy's Op-Center-serie

Tom Clancy's Netforce Explorers-serie

Tom Clancy's Net Force-serie

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Grant Blackwood

Tom Clancy
Onder vuur

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Tom Clancy Under Fire

© 2015 by The Estate of Thomas L. Clancy, Jr.; Rubicon, Inc.; Jack Ryan Enterprises, Ltd.; and Jack Ryan Limited Partnerships

Vertaling

Jolanda te Lindert

Omslagbeeld

© Collaboration JS/Arcangel Images

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0788 3

NUR 332

Dit boek is gedrukt op papier dat het keurmerk van de Forest Stewardship Council (FSC®) mag dragen. Bij dit papier is het zeker dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Een flink deel van de grondstof is afkomstig uit bossen en plantages die worden beheerd volgens de regels van fsc. Van het andere deel van de grondstof is vastgesteld dat hiervoor geen houtkap in de laatste resten waardevol bos heeft plaatsgevonden. Daarom mag dit papier het fsc Mix label dragen. Voor dit boek is het fsc-gecertificeerde Munkenprint gebruikt. Dit papier is 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt en wordt geleverd door Arctic Paper Munkedals AB, Zweden.

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Teheran, Iran

Wees zuinig op je tijd, je leeft maar één keer.

Van alle lessen die hij van zijn vader had geleerd, was deze echt bij Jack Ryan junior blijven hangen – geen geringe prestatie, aangezien hij toen hij deze goede raad kreeg, een tiener was met weinig meer aan zijn hoofd dan meisjes en footballwedstrijden. Kun je nagaan, dacht Jack.

Op dit moment, nu de persoon met wie hij een lunchafspraak had zoals verwacht te laat was, speelde Jack het spelletje dat John Clark hem had geleerd: ‘naar de kijkers kijken’. Zijn locatie, de Chaibar, een buitencafé in een rustige zijstraat van Teheran, maakte dit spel nog uitdagender: de bar was gevestigd in de binnentuin van een gerenoveerde villa en de gietijzeren tafeltjes op het terras zaten vol met stelletjes en groepjes. Achter de potplanten en druivenranken zag Jack stukken van muurschilderingen van bloemen in zachte kleuren. De door de boomtakken gefilterde zonnestralen wierpen een gespikkeld licht op de binnentuin. Hoewel de meeste zacht gevoerde gesprekken in het Arabisch of Perzisch waren, hoorde Jack ook flarden Frans en Italiaans.

Het uitgangspunt voor ‘naar de kijkers kijken’ was eenvoudig: je bent in het veld voor Hendley Associates, oftewel de Campus, en je wordt geschaduwd. Maar door wie? Als je vrijwel niets af weet van de nuances van de informele Iraanse omgangsvormen, hoe vind je dan dat ene paar ogen dat te veel aandacht voor je heeft of iemand met voor deze omgeving afwijkend gedrag? Met deze checklist in zijn hoofd bestudeerde Jack gezichten, lichaamstaal, grapjes tussen dat ene stel of gedwongen grapjes binnen dat groepje.

Niets, dacht Jack. Geen enkele gast van de Chaibar deed alarmbellen bij hem rinkelen. In het echte leven positief, maar niet voor het doel van dit spel.

Als Hendley Associates echt was wat het leek, een financieelmanagementonderneming, zou Jacks spel een fantasiespel zijn geweest. Maar het echte doel van de Campus ging veel verder: de Campus opereerde in het grijste gebied binnen de contraspionage-/antiterrorismewereld –

een onofficiële geheime groep die alleen verantwoording hoefde af te leggen aan de president van de Verenigde Staten. Als de CIA een bazooka was, dan was de Campus een stiletto.

‘Neem me niet kwalijk, meneer. Nog een koffie, alstublieft?’

Jack keek op. Zijn serveerster was een kleine vrouw van in de twintig. Ze droeg een bril met een zwart montuur en had haar haren volledig verstopt onder een lichtblauwe sjaal. Haar Engels was erg formeel. Ze droeg geen hidjab; misschien bewees Kamran Farahani toch niet alleen maar lippendienst aan het gematigde partijprogramma van zijn regering. Verdomd, nog maar één jaar geleden had de Chaibar het doelwit van een politie-inval kunnen zijn; de vorige regering had koffiehuisen namelijk als kweekkamers voor jeugdige subversieve elementen beschouwd.

Jack keek naar zijn lege kopje. Vergeleken met de koffie die hier werd geserveerd, leek de *dark roast* van Starbucks net slappe thee. ‘Nee, dank u wel, twee is genoeg. Hopelijk zal mijn gast...’

Precies op dat moment zag Jack dat achter de serveerster een man met wild, krullend zwart haar de binnentuin binnenkwam en om zich heen keek. Die bos haar was onmiskenbaar.

‘Daar is hij al,’ zei Jack tegen haar en hij stak zijn hand op om de aandacht van de man te trekken. ‘Geef ons een paar minuutjes.’

‘Natuurlijk, meneer.’

De man liep naar Jacks tafeltje. Jack stond op en de ijzeren poten van zijn stoel schraapten over de keitjes. Ze gaven elkaar een hand, omhelsden elkaar even stevig en gingen zitten.

‘Sorry dat ik zo laat ben, Jack.’

‘Ben ik aan gewend. Het zou ook wel gek zijn, een lunch met een Seth Gregory die op tijd is!’

Zo was het al sinds de middelbare school. Als de film om twintig over zeven begon, zei je tegen Seth dat-ie om zeven uur begon.

‘Ja ja, maar dat is dan ook mijn enige slechte eigenschap. En als je dat gelooft... Hoe is de koffie?’

‘Mijn lepeltje is nu krom.’

‘Krijg je haar van op je borst.’

‘Hoe gaat het met je, Seth?’

‘Scherpe splinter, mijn vriend, scherpe splinter.’

Jack glimlachte. Dit was Seths standaardantwoord op dat soort vragen. Vertaling: beter dan wanneer ik een scherpe splinter in mijn oog had.

‘Fijn te horen.’

‘Ik ben hier al vaker geweest, dus ik weet wat ik wil. De *asheh gojeh*

farangi, een tomatenstoofschotel met uien, vlees, bonen en kruiden – heerlijk. Pff, nog steeds geen alcohol op de kaart, zie ik.’

‘Dat zal wel meer tijd kosten. Farahani kan de oude garde niet te veel en niet te snel choqueren.’

De serveerster kwam terug. Allebei bestelden ze de stoofschotel. ‘En we delen een mandje *barbari*-brood,’ zei Seth. De serveerster nam hun menu’s mee en verdween.

Met zijn ellebogen op de tafel stak Seth zijn hand uit en gaf Jack een paar zachte tikjes op de hand. ‘Jack, wat zie je er goed uit! Ik heb je gemist. Hoe gaat-ie?’

‘Super.’

‘Het verbaasde me dat je me belde.’

‘Ik dacht dat we samen zouden lunchen als je weer eens in de vs was. Ik had geen idee dat je hier was.’

Seth haalde zijn schouders op en maakte een wegwerpgebaar. ‘Hoe gaat het met je familie? Olivia? En El Presidente... Il Duce?’

‘Prima, allemaal prima.’

Jack moest glimlachen. Niet alleen omdat Seth een van de weinigen was die Sally bij haar echte naam noemde en weigerde Jacks vader met zijn juiste titel aan te spreken, maar omdat deze geestdriftige, bijna jachtige manier van vragen typisch Seth Gregory was. Jacks vriend was niet alleen een mensenmens, hij had ook ADHD – met de nadruk op hyperactief. Seth had het moeilijk gehad op school en Jack was zijn onofficiële mentor geweest.

Verborgen achter Seths amicale gedrag had Jack altijd een ondertoon van verdriet bespeurd. Ondanks het feit dat hij de man al sinds de St. Matthew’s Academy kende, had Jack altijd het gevoel gehad dat Seth een deel van zichzelf verborgen hield – niet alleen voor de rest van de wereld, ook voor hem. Jack had weinig vrienden gehad op St. Matthew’s, doordat de meesten van zijn klasgenoten hem hadden gemeden als het verwaande prinsje van Jack Ryan senior, die toen nog directeur van de CIA was, of doordat ze geïntimideerd waren door de schijnbaar hogere kringen waarin ‘*Spy Boy*’ vertoefde. Beide veronderstellingen waren natuurlijk onjuist en dat had Jack tijdens zijn eerste jaar op St. Matthew’s geprobeerd te bewijzen, maar tevergeefs. Maar Seth had Jack geaccepteerd om wie hij was: een onhandige tiener die gewoon, net als iedereen, probeerde zijn leven vorm te geven. Achteraf gezien wist Jack dat hij het aan Seth te danken had dat hij zich niet in zichzelf had teruggetrokken en als gevolg daarvan een in zichzelf gekeerde persoon was geworden. Het had Seth geen zak uitgemaakt wie Jacks vader

was, of waar hij woonde, of dat hij tijdens grootse diners buitenlandse vorsten en staatshoofden ontmoette. Sterker nog, Seths enige vraag na dergelijke gelegenheden was of er nog leuke meiden bij waren geweest en of Jack er eentje had kunnen meenemen naar een supergeheime kamer in Langley.

Het had Jack altijd gespeten dat hij Seth nooit had verteld hoe belangrijk hun vriendschap voor hem was geweest; misschien was het daar nu het goede moment voor. Maar voordat Jack dat kon doen, ging Seth al door met zijn snelle ondervraging. Een gesprek met Seth leek soms net een verbale tornado.

‘Wat doet Olivia tegenwoordig?’

‘Sally?’ vroeg Jack. ‘Heb je dat niet gehoord? Ze is astronoute.’

‘Wat? O, heel grappig, Jack. Je bent een echte commode-jan.’

Jack schoot in de lach. ‘Man, zeg je dat nog steeds? Dat was niet eens grappig toen we vijftien waren!’

‘Jawel, het was wel grappig, dat weet je best. Dus, Sally?’

‘Ze is net klaar met haar klinische opleidingsperiode in Johns Hopkins.’

‘Een echte teleurstelling, die vrouw. En, werk jij nog steeds bij die eh... die financiële groep?’

‘Hendley Associates.’

‘Juist. En je verdient bakken met geld?’

‘Gaat wel,’ antwoordde Jack. Het echte antwoord was: ja. Hoewel de investeringskant voornamelijk een dekmantel was voor de Campus, hadden Jack en zijn collega’s op de beurs honderden miljoenen verdiend. Van die opbrengst ging slechts een fractie op aan hun salarissen; met de rest werd de geheime spionageorganisatie gefinancierd.

Seth vroeg: ‘En hoe gaat het met...’

Jack lachte en hief zijn handen in zogenaamde overgave. ‘Zo is het wel genoeg, Seth. Ik word doodmoe van je. Vertel eens wat meer over jezelf.’

‘Nog altijd werkzaam als consultant. Al anderhalf jaar een contract met Shell. Tot acht maanden geleden zat ik in Bakoe, daarna hebben ze me hiernaartoe overgeplaatst.’

Na de middelbare school had Seth een Gus Archie Memorial-beurs bemachtigd voor de faculteit Weg- en Waterbouwkunde van de universiteit van Illinois in Urbana. Nu zette hij die kennis kennelijk om in goudgeld.

‘Ik vind het eerlijk gezegd fijn in Teheran. Mijn appartement is op loopafstand van hier. Geweldige plek.’

‘Wat is je specialiteit?’ vroeg Jack.

‘Ik pas voornamelijk op boorplatforms en raffinaderijen. Leuk werk. Ik zit de meeste tijd in Centraal-Azië.’

‘Gevaarlijke regio’s.’ Vooral de twee *stans* waar de Emir, alias Saif Rahman Yasin, van afstamde, dacht Jack. Het was niet alleen verdomd bevredigend geweest om mee te helpen die klootzak te pakken te nemen, het was ook Jacks eerste kennismaking geweest met de wereld van veldoperaties.

Seth zei: ‘We krijgen een goede training en heel veel beveiliging als we die nodig hebben: Blackwater-achtige jongens, voornamelijk ex-Amerikaanse Special Forces. Aardige kerels. Maar ik baal ervan als ze een verkeerde indruk van me krijgen.’

Dat gevoel hebben de meeste boeven na een bezoek van Navy seals of de Army Delta Force, dacht Jack.

‘Heb je nog een investeringstip voor me?’ vroeg Jack.

‘Nee. En je zou toch niet naar me luisteren als dat wel zo was,’ zei Seth. ‘Jij houdt je altijd aan de regels, Jack, dat weet je zelf ook wel.’

Jack haalde zijn schouders op. ‘Dat is zo. Bovendien heb ik een gezonde angst voor de toezichthouder, de SEC.’

Het eten arriveerde en ze vielen aan. Jack imiteerde Seth: hij scheurde stukken van het barbari-brood af en doopte dat in de tomatenstoofschotel. Het was verrukkelijk en verzadigend.

‘Ik vond het heel erg van je vader,’ zei Jack.

‘Ja, ik heb je kaartje gekregen. Sorry dat ik niet reageerde.’

‘Hoe is je moeder eronder?’

‘Het is nu drie jaar geleden. Maar als je naar haar kijkt, zou je denken dat het vorige week was dat hij overleed.’

‘Dat is begrijpelijk.’

Seths vader, Paul, was onverwacht overleden door een beroerte en Seths moeder had hem in de studeerkamer gevonden. Ze was er nooit helemaal overheen gekomen.

‘Man, ik heb geen idee hoe ik haar kan helpen,’ zei Seth. ‘Mijn zus Bethany – je herinnert je Bethany nog wel, toch? – woont ongeveer een uur ten noorden van haar, in Georgia. Ze nam haar mee naar de huisarts en die heeft haar iets voorgeschreven. Lamictal, volgens mij.’

‘Tegen stemmingswisselingen en depressie,’ zei Jack. Hij had half verwacht dat Seth meteen over iets anders zou beginnen, dus verbaasde het hem dat Seth deze vertrouwelijke informatie zomaar deelde. ‘Hoe lang gebruikt ze dat al?’

‘Een paar weken.’

‘Als het aanslaat, zal ze daar snel iets van merken.’

Seth glimlachte. ‘Het voordeel van twee artsen in de familie, nietwaar?’
‘Ja. Onvermijdelijke kennis, denk ik.’

Seth doopte een stuk brood in zijn stoofschotel en stopte het in zijn mond. ‘En, wat brengt jou naar Teheran?’

‘Scouten. De Iraanse markten gaan open. Wanneer Farahani doorgaat met dit beleid, zal dat veel gedonder opleveren. En daar moet Hendley klaar voor zijn.’

Hoewel dit waar was en het inderdaad een van de redenen was waarom Jack in het land was, was dit toch vooral een uitstapje om informatie te verzamelen. Hoewel de social media die in Iran opbloeden, zeker informatief waren, was het geen vervanging voor wat John Clark, Hendleys nieuwe directeur Operaties, een *Mark 1 Eyeball*-inspectie noemde. Dat was een marineterm, had Clark uitgelegd. ‘Ga de straat op en praat met mensen. Het beste gereedschap in het wapenarsenaal van een spion.’ Tot nu toe had Jack niets gezien of gehoord wat erop leek te wijzen dat de nieuwe Iraanse president iets anders was dan wat hij leek: de eerste gematigde leider sinds de revolutie van 1979. Of hij zou aanblijven was echter de vraag.

Die vraag stelde Jack aan Seth: ‘Jij zit hier al een hele tijd. Hoe denk jij over dit alles?’

‘Verdomme Jack, geen idee man. Ik kwam hier na de verkiezingen. Maar dit kan ik je wel vertellen: er is niemand die niet beleefd tegen me was. Ik krijg af en toe een vuile blik van een van die grijze baarden, maar daar houdt het wel mee op. Niemand heeft me ooit “imperialistische duivel” genoemd, misschien zegt je dat iets.’

Inderdaad, dacht Jack. Voordat Farahani president werd, zou Seth bij elke stap die hij buiten zijn appartement zette zijn geschaduwd door ‘oppassers’ – in het beste geval. En omdat er geen berichten waren over SAVAK-achtige represaillemaatregelen tegen het volk, leek het feit dat Seth, een Amerikaan nota bene, over straat kon zonder gemolesteerd te worden, erop te wijzen dat de Iraanse bevolking Farahani’s hervormingen steunde.

De SAVAK was de eigen geheime dienst van de sjah geweest.

De wonderen zijn de wereld nog niet uit, dacht Jack.

Ze kletsten nog een uur en dronken zes koppen muntthee uit een zilveren samowar zo groot als een kleine terriër, tot Seth ten slotte op zijn horloge keek. ‘Verdorie. Ik moet ervandoor Jack, sorry.’ Seth stond op.

Jack stond ook op en stak zijn hand uit.

Seth nam hem aan en deed toen iets wat hij zelden deed: hij bleef Jack aankijken. ‘Was echt geweldig je te zien, man. Dat meen ik.’

‘Vond ik ook, Seth.’ Jack aarzelde. ‘Alles in orde met je?’

‘Ja, waarom niet? Hé luister, mijn appartement is hier ongeveer een kwartier vandaan.’ Seth gaf hem het adres. ‘Bij het Niavaran-park.’ Seth herhaalde het adres. ‘Als je ooit weer in de stad bent en een slaapplek nodig hebt, ben je welkom. Gebruik de sleutel. Er liggen biefstukken in de vriezer.’

‘Bedankt man, dat is...’

‘Wees voorzichtig, Jack.’

Seth draaide zich om, liep weg en verdween onder een met klimplanten begroeide overkapping.

Sleutel, welke sleutel? dacht Jack. Hij ging weer zitten en wilde zijn theekopje pakken. Ernaast lag een bronskleurige sleutel.

‘Wat heeft dit te betekenen?’ mompelde hij.

Edinburgh, Schotland

Helen was het enige lid van het team dat ooit eerder in het Verenigd Koninkrijk was geweest, dus verbaasde zij zich niet over het snelle geknipper van de lichten of over de kakofonie van stemmen die door de halfgeopende raampjes naar binnen kwam.

Jegor trapte hard op de rem en de bestelwagen kwam abrupt tot stilstand toen een jongeman en een jonge vrouw, duidelijk stomdronken, voor de bus langs strompelden. De vrouw stak twee vingers op naar Jegor en riep: ‘Idioot!’

Helen zag Jegors kaak verkrampen van woede, maar hij zei niets en wachtte tot ze hun voorbij waren alvorens hij langzaam doorreed. Aan weerszijden van de straat strompelden al even dronken jongelui zigzaggend over de trottoirs. Aan de linkerkant, naast Helens halfgeopende raampje, ging de deur van een pub opeens open, waarna er een stroom van dronkaards onder het geluid van pulserende dansmuziek naar buiten kwam.

‘Wat is een idioot?’ vroeg Jegor.

Iemand die dringend een vriendinnetje nodig heeft, dacht Helen glimlachend. ‘Dat vertel ik je later wel,’ zei ze.

‘Dit is verbijsterend. Wat zijn dit allemaal voor gelegenheden?’

‘Pubs,’ antwoordde Helen.

‘Allemaal?’

‘Bijna allemaal. Dit is gewoon een kroegenbuurt. Dit is Rose,’ zei Helen. ‘De geliefdste pubstraat voor studenten.’

‘Zijn dit allemaal studenten van de universiteit?’

‘De meesten wel.’

‘Hoe kunnen ze morgenochtend dan weer functioneren?’ vroeg Jegor. ‘Hebben ze geen college?’

Helen glimlachte om de vraag. Jegor was altijd zo pragmatisch. De verdorvenheid die hij zag, vond hij minder erg dan hoe dit hun studieresultaten beïnvloedde. ‘Koffie,’ zei ze. ‘En andere dingen, neem ik aan.’

Op de achterbank zaten de twee andere leden van het team, Roma en Olik, met grote ogen en met hun voorhoofd bijna tegen het raampje gedrukt, naar buiten te kijken. Waar zij vandaan kwamen werden dit soort openbare vertoningen bestraft met opsluiting. Of erger.

Roma en Olik zijn natuurlijk mannen, dacht Helen, en bovendien heel beschermd opgegroeid. Hun verbijstering werd waarschijnlijk veroorzaakt door de stroom van blote vrouwenhuid die aan hen voorbijging. Gecombineerd met de vrijpostige en fysieke manier waarop sommige stelletjes hier op straat met elkaar omgingen. *Snogging* heette dat hier. Thuis zag je dat soort dingen alleen in de slaapkamer van een echtpaar, niet daarbuiten.

Olik leunde naar voren en vroeg: ‘En dit is een belangrijke school, zeg je?’

‘Een van de meest prestigieuze scholen ter wereld,’ zei Helen.

Een paar seconden bleef het stil. ‘En wat zijn de toelatingseisen precies?’

Helen grinnikte, net als Jegor, die zei: ‘Beheers je, Olik.’

Maar Roma mompelde: ‘Hoeren, allemaal. Stuk voor stuk. Ze zouden zweepslagen moeten krijgen.’

Deze opmerking verbaasde Helen niet. Van de drie mannen in haar team was Roma, de man die er op het laatste moment aan was toegevoegd, de enige geweest die leed onder het feit dat zij de leiding had. Hij was een fanaticus, en hij dacht als een fanaticus. Voor hun opdracht moesten ze objectief blijven, maar dat begreep Roma niet. Die man moest in de gaten gehouden worden, en vroeg of laat zou ze hem op zijn plaats moeten zetten.

Ze reden nog een paar minuten verder en reden vervolgens Castle Street in. Ook hier stonden de pubs en restaurants zij aan zij, hoewel deze minder opvallend waren, gericht op studenten die niet van de ‘vleesmarkten’ hielden, wist ze. Is dat tegenwoordig de juiste uitdrukking? Vleesmarkten... vroeg ze zich af. Ze zou het opzoeken. Ze mochten nu niet opvallen.

‘Volgens mijn contactpersoon heet haar favoriete pub The Stable,’ zei ze.

‘Een paardenstal?’ vroeg Olik.

‘Zoals voor studenten van de universiteit,’ zei Helen. ‘Daar is het, Jegor, links voor ons.’

‘Ik zie het. Olik, Roma, kijk of je haar auto ziet. Een rode Mini Cooper met witte strepen op de motorkap.’

‘Hoe kan ze zich zo’n auto veroorloven?’ vroeg Roma.

Een cadeautje van pappie, dacht Helen, maar dat zei ze niet. ‘Dat is niet belangrijk. Kijk maar gewoon goed om je heen.’

Jegor ging langzamer rijden. Even later werd er achter hen ongeduldig geclaxonneerd.

‘Iets sneller, Jegor,’ zei Helen, en Jegor trapte het gaspedaal iets dieper in. Het zou niet handig zijn als ze nu door de politie werden aangehouden.

‘Wacht, volgens mij reden we net langs haar auto,’ zei Olik. ‘Aan de rechterkant.’

Helen keek in haar zijspiegeltje. ‘Ja, dat is hem. Doorrijden, Jegor.’

Jegor gaf gas en sloeg links af Frederick Street in, waar hij één blok voorbij een benzinstation een parkeerplekje vond. Hij zette de bestelwagen in de P-stand, zette de motor af en keek op zijn horloge. ‘Wat doen we nu?’

‘Wachten,’ antwoordde Helen.

Nu gaan we een patroon ontwikkelen.

Parsian Azadi Hotel, Teheran

Jack ging geschrokken rechtop in bed zitten en keek om zich heen. Gewoon iemand aan je deur, Jack. Rustig maar. Hij vond veldwerk geweldig, vooral de klussen die de adrenaline door zijn lijf lieten schieten, maar je mindset veranderde daardoor vaak van het ene op het andere moment van volkomen ontspanning in ultieme alertheid.

Hij ademde uit, rolde met zijn schouders en draaide daarna met zijn nek. Hij kreeg altijd last van hotelkussens.

Weer werd er op de deur geklopt, beleefd maar dringend.

Jack keek op de wekker op het nachtkastje. Zes uur 's ochtends. Hij rolde opzij, stond op, trok zijn badstof ochtendjas aan en liep naar de deur. 'Wie is daar?'

Geen antwoord, maar weer een klop.

'Wie is daar?' herhaalde Jack, iets gedecideerder. Er was geen kijkgaatje. Was dat niet in strijd met de brandvoorschriften? In de vs tenminste wel.

'Meneer Jack Ryan?' De man had een Brits accent.

Jack antwoordde niet.

'Meneer Ryan, mijn naam is Raymond Wellesley. Kan ik even met u praten?'

'Waarover, meneer Wellesley?'

'Uw vriend, Seth Gregory.'

Dit wekte Jacks interesse.

Wellesley zei: 'Dit kunnen we misschien beter onder vier ogen bespreken.'

Ontspan je, Jack. Als er door stom geluk vannacht een coup was gepleegd en als dit inderdaad de SAVAK van de sjah was die uit de dood was opgestaan, dan was hij sowieso de lul. Trouwens, dat soort bezoek klopte niet op de deur.

Jack haalde de deur van het nachtslot, draaide de knop om en deed open. Voor hem stond een kleine man van middelbare leeftijd met dunner wordend, lichtbruin haar. Hij droeg een donkerblauw maatpak met een Britse snit. Savile Row, besloot Jack.

‘Meneer Jack Ryan, klopt dat?’ vroeg Raymond Wellesley.

‘Ja, kom binnen.’

Wellesley liep naar binnen en beende door Jacks suite naar de zithoek naast de balkonramen. Hij nam behoedzaam plaats in een van de clubfauteuils en keek om zich heen alsof hij controleerde of alles wel schoon was.

Jack sloot de deur en liep naar hem toe.

‘Mijn excuses voor het vroege tijdstip,’ zei Wellesley. ‘Dringende omstandigheden, vrees ik. Lieve help, sorry, wilt u misschien een soort identiteitsbewijs zien?’

‘Graag,’ zei Jack. Iets deed hem vermoeden dat hij een onduidelijk visitekaartje overhandigd zou krijgen.

Hij had gelijk. Op het kaartje stond:

Raymond L. Wellesley
Foreign & Commonwealth Office
King Charles Street
London SW1A 2AH
United Kingdom
rlw@fco.gov.uk
+44 20 7946 0690

Hoewel Groot-Brittannië niet van plan was binnen een paar maanden zijn ambassade in Teheran weer te heropenen, had Jack het idee dat Raymond Wellesley sowieso niet een man was die hier een adres zou hebben. Wellesleys visitekaartje vertelde hem niets, alleen dat de man waarschijnlijk géén werknemer van het FCO was.

Jack stopte het kaartje in de zak van zijn ochtendjas en vroeg: ‘U had het over Seth Gregory. Is hij oké?’

‘Bijzondere uitdrukking, oké. Is op allerlei manieren te interpreteren, nietwaar?’

Wellesleys accent was niet gewoon Brits, besepte Jack, maar wat hij had leren herkennen als *Received Pronunciation* – RP- of BBC-Engels. Zonder streekaccent, dus zonder hint over zijn afkomst. Kennelijk, dacht Jack, had hij toch iets opgepikt van zijn gesprekken met de vele Britse diplomaten die het Witte Huis hadden bezocht tijdens de eerste termijn van zijn vader. RP was het gebruikelijke dialect van de top van de geheime diensten, een oldbooystraditie die sinds de Eerste Wereldoorlog niet was veranderd.

Wellesley zei: ‘Of meneer Gregory oké is, is iets waar u me hopelijk mee kunt helpen.’

Jack voelde dat zijn hartslag iets versnelde. Wat is er verdomme aan de hand?

Hij zei: 'Beantwoord mijn vraag, meneer Wellesley.'

'Voor zover we weten is uw vriend springlevend. U hebt gisteren met meneer Gregory geluncht, nietwaar?'

'Ja.'

'Weet u waar hij nu is?'

'Nee, dat weet ik niet.'

'Wat hebt u tijdens uw lunch besproken?'

'Dat ik hoopte dat ik voor het ochtendgloren bezoek zou krijgen van het FCO. En kijk eens aan, daar bent u!'

'Ik stel voor dat u mijn vragen serieus neemt, meneer Ryan. We verlenen u een gunst en kunnen daar elk moment op terugkomen.'

De boodschap was duidelijk, of dat dacht hij tenminste: als hij niet díe Jack Ryan was geweest, dan zou dit waarschijnlijk een verre van beleefd gesprek zijn geweest.

Jack liep om de clubfauteuil heen en ging tegenover Wellesley zitten. 'Wilt u misschien een kop koffie?' vroeg hij.

'Nee, dank u wel. Ik kan niet lang blijven.'

'Meneer Wellesley, Seth is een vriend van me. We kennen elkaar al sinds de middelbare school. Ik ben hier voor zaken en had hem gevraagd of hij met me wilde lunchen om bij te kletsen.'

'Waar hebt u over gepraat?'

'Familie, vroeger, de nieuwe regering van Iran en een beetje over werk.'

'Wat voor werk doet hij?'

'Hij werkt als ingenieur voor Shell.'

'Is dat wat hij u heeft verteld?'

'Ja, dat is wat hij me heeft verteld. Hebt u redenen om aan te nemen dat dat niet zo is?'

'Dat kan ik niet zeggen.'

'Waarom bent u naar hem op zoek?'

'Dat kan ik ook niet zeggen, maar wanneer u ons kunt helpen hem te vinden, zouden we u dankbaar zijn.'

'Ik zou dankbaarheid willen ruilen voor openheid,' zei Jack. 'Geef me een beter beeld van wat er aan de hand is en dan zal ik zien wat ik kan doen.'

Raymond Wellesley perste zijn lippen op elkaar en keek even niets ziend voor zich uit. 'Uitstekend. Maar niet hier. Bent u vanmiddag vrij?'

Suggereert Wellesley nu dat mijn kamer wordt afgeluisterd? vroeg Jack zich af. Dat leek hem onwaarschijnlijk, maar hij had al lang geleden ge-

leerd dat hij ‘waarschijnlijk’ nooit met ‘mogelijk’ moest verwarren.

‘Daar kan ik wel voor zorgen.’

Wellesley stond op en haalde een ander visitekaartje uit het borstzakje van zijn pak. Met een zilveren pen krabbelde hij iets op de achterkant en gaf het kaartje aan Jack. ‘Ontmoet me daar om twee uur.’

Zoals Ding Chavez, de senior officier Operaties van Hendley, er bij hem had ingehamerd, arriveerde Jack een uur te vroeg per taxi voor de ontmoeting. Hij stapte uit en verkende te voet de omgeving van het adres dat Wellesley hem had gegeven: de chique wijk Zafaraniyeh in het noorden van Teheran. Zorg ervoor dat je altijd weet waar de uitgang is – of, in het door de Special Forces beïnvloede vakjargon van Ding: ‘Ken je GTFO-plan!’ – *get the fuck out*.

Volgens de toeristische websites die Jack had bekeken, was Zafaraniyeh een wijk waar overwegend Iraanse en buitenlandse miljonairs woonden. Achter door met bomen omzoomde trottoirs zag hij flatgebouwen met een voorgevel in de Pahlavi-stijl – een mix van traditioneel Iraanse en moderne Europese architectuur van rond de jaren zestig.

Het begon zacht te regenen. Jack opende de paraplu – de conciërge van zijn hotel had hem aangeraden er een mee te nemen – en liep verder over het vochtige trottoir. De paar voorbijgangers die hij zag, voornamelijk Europeanen in sportjas en -broek, schonken hem een ongeïnteresseerde glimlach. De weinige Iraniërs die hij tegenkwam, zowel mannen als vrouwen, van wie de laatsten geen hoofddoek droegen, knikten alleen. Zonder glimlach. Niet vriendelijk of onvriendelijk. Een goed teken, wist Jack. Hij had deze kleren bewust gekozen in de hoop dat hij niet zou opvallen.

Om tien voor twee liep Jack naar het opgegeven adres, een flatgebouw met granieten zuilen voor de ingang en met een rij rechthoekig gesnoeide hagen ervoor. Hij liep de trap op, stapte de betegelde centrale hal binnen en zag het intercompaneel. Hij drukte op het knopje van nummer VII.

Even later zei een stem: ‘Kom maar naar boven, meneer Ryan.’

Goed geraden of vooruitziende blik? vroeg Jack zich af. Ga maar uit van het laatste, Jack.

De deur in de centrale hal liet een zacht klikje horen. Jack opende de deur, ging naar binnen en liep over de loper in de gang naar de lift. De ouderwetse lift met een hek als deur bracht hem naar de zevende verdieping, met eveneens een betegelde hal. Toen het lifthek openging, werd een deur tegenover hem geopend en zag hij Raymond Wellesley.

‘Vroeg is punctueel,’ zei Wellesley. ‘Een man naar mijn hart. Kom binnen.’

Jack liep achter Wellesley aan naar binnen en door een korte gang naar een grote kamer, die Jack alleen maar 'grijs' kon noemen. In de kamer stonden meubels en accessoires die Brits noch Perzisch waren, kleurloos noch levendig. Een volkomen onopvallend safehouse, gemeubileerd gehuurd, dacht Jack.

Hij bleef bij de deur staan en keek om zich heen. Links van hem leidden twee gangen naar wat volgens hem slaapkamers waren en rechts van hem was een ingebouwde minibar.

Naast een zithoek voor de ramen stond een tweede man. Hij had een gemiddelde lengte, kort donker haar en een dikke baard. Zijn gezicht was zongebruind, alsof hij meer tijd buiten dan binnen doorbracht.

Wellesley zei: 'Meneer Ryan, mag ik u voorstellen aan Matthew Spellman?'

Spellman liep om de bank heen en stak zijn hand uit. 'Matt.'

'Jack Ryan.'

'Koffie, meneer Ryan?' vroeg Wellesley.

'Graag.'

Ze gingen zitten. Jack in een oorfauteuil, Spellman op de bank tegenover hem. Wellesley schonk een kop koffie in voor Jack uit de kan op het lage tafeltje tussen hen in. Daarna ging hij naast Spellman op de bank zitten.

Jack hief zijn kopje in een soort toast. 'Op de Brits-Amerikaanse samenwerking.'

'Dat moeten we maar hopen,' antwoordde Wellesley.

Omdat Jack al had vermoed dat Wellesley voor de Britse Secret Intelligence Service, SIS, werkte, veronderstelde hij nu dat Spellman voor de Amerikaanse CIA werkte. Wat Seth Gregory ook had gedaan of waar hij ook van werd verdacht te hebben gedaan, zijn vriend had de aandacht van machtige partijen getrokken. Jack had zin om zich hard op te stellen en antwoorden te eisen, maar hij wist dat dat niets zou uithalen... nog niet. Sterker nog, een agressieve houding zou er alleen maar voor zorgen dat ze nóg meer belangstelling voor hem kregen. Hij kon zijn gastheren maar beter wat vooruitgang laten boeken.

'Om misverstanden te voorkomen,' begon Spellman, 'we weten wie u bent.'

'Wie ben ik dan?'

'*First son* van president Ryan.'

'En als ik dat niet was?'

'Alstublieft, meneer Ryan,' zei Wellesley. 'We zijn geen misdadigers. Waarom bent u in Iran?'

‘Marktverkenning. Ik werk voor Hendley Associates. Wat wij doen...’

‘We weten wat Hendley doet. Maar waarom bent u hier, in Iran?’

‘Dat zei ik net: marktverkenning. President Farahani’s stap richting vernieuwing zou weleens mogelijkheden voor buitenlandse investeringen kunnen bieden. Als dat zo is willen we dat op tijd weten.’

‘Klinkt logisch. Verdomme, misschien zou u me wat beleggingstips moeten geven,’ zei Spellman grinnikend.

‘Hoe lang bent u van plan hier te blijven?’ vroeg Wellesley.

Good cop, bad cop, dacht Jack. Hoewel Hollywood een cliché van die techniek had gemaakt, was het een beproefde methode. Spellman en Wellesley voerden nu een milde versie op: welwillende agent, ietwat prikkelbare Britse agent.

‘Dat staat nog niet vast,’ antwoordde hij.

‘Hoe goed kent u Seth Gregory?’ vroeg Wellesley.

‘We zijn oude vrienden van de middelbare school.’

‘Wanneer hebben jullie voor het laatst contact gehad?’ vroeg Spellman. Opzettelijk naar de bekende weg vragen, dacht Jack. ‘Gisteren, tijdens de lunch. Maar dat weten jullie al.’

Wellesley zei: ‘Daarvóór, bedoelt hij.’

‘E-mail, om de lunchafspraak te maken.’ Dat weten jullie ook.

De ondervraging ging nog tien minuten door, terwijl Wellesley de aard en intensiteit van Jacks relatie met Seth probeerde vast te stellen. Ze legden een basis met cruciale informatie en waren op zoek naar inconsistenties.

Spellman zei niets, hij maakte alleen een paar luchtige humoristische opmerkingen om Jack op gang te houden. Verder nam hij slokjes van zijn koffie en bestudeerde Jacks gezicht. Ten slotte vroeg hij: ‘Weet u waar hij nu is?’

‘Hebben jullie al in zijn appartement gekeken?’

‘Ja,’ zei Wellesley. ‘Bent u daar geweest?’

‘Ik weet niet eens waar het is.’

‘De Pardis-appartementen, vlak bij Niayesh Expressway.’

Jack haalde zijn mentale stratenplan van Teheran op, dat echter nog steeds vol hiaten zat. Niayesh Expressway lag niet eens in de buurt van het Niavaran-park, waar Seth had gezegd dat zijn appartement was. Wat is er verdomme aan de hand?

Jack schudde zijn hoofd. ‘Nooit geweest.’

‘Ik ben er na onze ontmoeting vanochtend naartoe gegaan,’ zei Wellesley. ‘Hij is daar niet. Sterker nog, het lijkt alsof hij daar al een hele tijd niet meer geweest is.’

‘Hij reist veel voor zijn werk.’

‘Dat weten we,’ antwoordde Wellesley, met een lichtelijk vermoede klank in zijn stem.

Dat klonk gemeend. Misschien was dat een knopje waar Jack later zo nodig op kon drukken.

‘Hebben jullie het over zijn werk gehad?’ vroeg Spellman.

‘Vluchtig. Hij werkt als consultant voor Shell.’

Jack keek of er een reactie kwam, maar beide mannen keken kwaad. Hij zei: ‘Heren, ik weet niet wat ik jullie moet vertellen. Jullie schijnen evenveel te weten als ik, zo niet meer, over wat er met Seth aan de hand is. Gaan jullie me nog vertellen wat er speelt? Kom op, vertel me iets!’

Wellesley slaakte een zucht.

Spellman zette zijn koffiekopje op de tafel en leunde naar voren, met zijn ellebogen op zijn knieën. ‘We denken dat Seth zich problemen op de hals heeft gehaald. We willen hem helpen.’

‘Luister, ik weet niet eens wie jullie zijn, maar ik heb genoeg boeken van John le Carré gelezen om een vermoeden te hebben. Jullie hoeven me echt niet al jullie geheimen te vertellen, maar als Seth in de problemen zit, moet ik weten wat er aan de hand is.’

‘Nee hoor, dat hoeft u niet,’ zei Wellesley. ‘Ik stel voor dat u...’

Spellman hief zijn hand om zijn collega de mond te snoeren. ‘Wacht even, Raymond. Oké, Jack, je hebt gelijk. Ik ben bereid mijn nek uit te steken, dus hak mijn hoofd niet af, oké? Ik heb kinderen.’ Spellman keek hem met een schaaachtige grijns aan.

Jack realiseerde zich dat hij Spellman niet onaardig vond – en dat was waarschijnlijk de bedoeling, zei hij tegen zichzelf. ‘Ik zal het proberen, Matt.’

‘We zijn al ongeveer een jaar bezig met een *op*. Seth heeft die voor ons geleid, maar het heeft niets met Iran te maken. Het is iets totaal anders. Na jullie lunch zou hij hiernaartoe komen om elkaar bij te praten. Toen hij niet kwam, zijn we naar zijn appartement gegaan. Daar heeft hij al een tijdje niet gewoond. De huismeester vertelde ons dat hij Seths post al bijna een maand verzamelt.’ Spellman aarzelde en keek naar Wellesley, die even naar hem knikte. ‘Hij heeft ook wat geld opgenomen... het geld van de *op*. En we denken dat hij het land heeft verlaten.’

Verdomme! dacht Jack. Spellman maakte geen grapje, Seth zat echt diep in de problemen. Was Seth, zijn oude schoolmakker, wat hij leek te zijn? Te veel vragen, dacht Jack.

Jack vergat bijna om de volgende voor de hand liggende vraag te stellen, een vraag die ze niet zouden beantwoorden, maar die een burger

zeker zou stellen: 'Wat bedoelt u met op? Bedoelt u operatie? Wat voor operatie? En wat is het doel dan?'

Spellman schonk hem alweer een ontwapenende glimlach. 'Sorry, dat is *need to know*-informatie. Het is voldoende als ik zeg dat wij aan de goede kant staan.'

'Jullie maken een grapje zeker? Dit kan niet echt zijn.'

'Dit is echt, meneer Ryan,' zei Wellesley. 'U zult het met ons eens zijn dat het er niet goed uitziet voor uw vriend. Het kan natuurlijk allemaal een misverstand zijn...'

'Misschien is hij verward,' zei Spellman.

'... dus daarom is het noodzakelijk dat we hem vinden.'

'Nee, verdorie, ik snap het,' zei Jack. 'Het enige wat ik heb zijn zijn mobiele nummer en mailadres, maar ik neem aan dat jullie die ook hebben.'

'Laat eens zien?' vroeg Spellman. Jack las ze voor en Spellman knikte. 'Ja, die kloppen.'

'Ik geloof niet dat Seth iets zou doen zoals waar jullie het over hebben. Jullie suggereren dat hij een verrader is, een spion.'

'Mensen veranderen,' zei Spellman.

'Dat is niet de Seth die ik ken.'

'U kent de uitdrukking over de appel en de boom, neem ik aan?' vroeg Wellesley.

'Wat? Dat de appel niet ver van de boom valt? Wat bedoelt u daar verdomme mee? Hebt u het over Seths pa? Die werkte voor het ministerie van Landbouw, kom op zeg!'

'Natuurlijk.'

Jack stond op. 'Ik heb jullie alles verteld wat ik weet. Als ik iets van hem hoor, zal ik hem zeggen dat-ie jullie moet bellen. Maar nogmaals, volgens mij vergissen jullie je.'

Spellman en Wellesley stonden ook op. De Amerikaan zei: 'Wacht even, Jack.'

'Nee, ik ben uitgepraat,' zei Jack en hij liep naar de deur.

Wellesley riep: 'Meneer Ryan!'

Jack draaide zich om.

'Als u tegen ons liegt of als u achter onze rug om uw vriend probeert te bereiken, dan zullen we dat weten. Als dat gebeurt, zal de invloed van uw vader maar een beperkte reikwijdte hebben.'

'Bedreigt u me?'

Dat deed de sis-man inderdaad, dat wist Jack heel goed. En het verbaasde hem niet echt, gezien wat er vermoedelijk op het spel stond. Maar toch, de natuurlijke reactie van zijn publiekelijke personage – Jack

Ryan junior, first son en financieel analist – zou woede en angst zijn. Geef ze dus wat ze verwachten.

‘Ik heb jullie alles verteld wat ik weet. Seth en ik hebben ongeveer anderhalf uur samen zitten lunchen. Dat is alles.’

Spellman hief zijn handen in een gebaar van overgave en liep om de bank heen. ‘Hé Jack, je hebt waarschijnlijk gelijk. We moeten hem gewoon vinden, dat is alles. Jij bent zijn vriend en je wilt hem beschermen. Dat zou ik ook willen. Maar je wilt hier echt niet bij betrokken raken. Neem gewoon contact met ons op als je wat van hem hoort. Gebruik het mailadres op Raymonds kaartje. En ga niet naar hem op zoek, Jack.’

Raymond Wellesley zei: ‘Uitstekend advies, echt.’

Zodra hij buiten stond ademde Jack diep in. Hij probeerde te begrijpen wat er net was gebeurd en begon te lopen. De koele lentelucht voelde goed op zijn gezicht.

Verdomme, dacht Jack. Dit kan niet waar zijn! Niet Seth. Spellmans waarschuwing zich er niet mee te bemoeien was amper tot Jack doorgedrongen. Seth niet helpen? Hoezo niet! De vraag was alleen waar hij verdomme moest beginnen!

Hoe getikt de man ook was geweest, toch had James Jesus Angleton, de ongelofelijk paranoïde spionnenjager van de CIA in de Koude Oorlog, gelijk gehad toen hij Yeats’ woorden *wilderness of mirrors* – wildernis van spiegels – betrok op de wereld van geheime informatie en spionage. Het feit dat Jack zich het gedicht nog steeds kon herinneren was een bewijs van, of een aanklacht tegen, zijn katholiekeschoolopvoeding.

Angleton zou trots zijn geweest op Jacks volgende gedachte over het gesprek van zojuist: zijn Raymond Wellesley en Matthew Spellman wie ze beweren te zijn? En zo nee, wie dan wel? En stel...

Stop! zei Jack tegen zichzelf. Dergelijke cirkelredeneringen leidden nergens toe. Hij had feiten nodig, een basis om van uit te gaan.

Eén: uitzoeken met wie ik te maken heb.

Twee: Seth Gregory eerder vinden dan Wellesley en Spellman.